

אות הילדה

מאת. אתרלון אוסטרליה

נתן לך יותר משנתנו לך בני עמך — יותר משנתן לך אביך: ואף על פי כן לא רצית להקריב דקות מספר ולהשיב עליו. בוש והכלם! עמוד כאן וחזור על דברי לפני כל הכתה. אמור: „המלך היה דומה לאבי. הוא נתן לי את כל אשר יקר לי.“ הבא ונראה כיצד תאמר זאת וזי אומי שתק באימה. הוא לא היה יכול לומר מלים אלה. לבנו פעם נמרצות והוא התבונן באדם בעל הפה הקמוץ, הפנים הקשוחים החתרים בזעם והקול הקורר והתובעני. ידיו הזוערות נקמצו לאגר פים. הוא זכר את זועת ליל אמש — הלילה שהצטרף אל הלילות הקודמים לו והשאר בנפשו צלקת, אשר לא תמחה לעד.

„איני יודע, בוס“ אמר בעקשנות. ידו של גראנט חבטה בשולחן: „חזור על דברי!“ „איני יודע.“

„משהו פקע במיחו של גראנט. על כל פנים, מוטב לנו לחשוב כך, היות ובאותו רגע הפך גראנט את כל החוקים. הוא יצא החצה בשאירו את אומי עומד לפני שורת הילדים הנדהמים. אומי הצהיב מאימה. הוא הרגיש במשהו אדיר ומאיים שחדר לתוך הכתה. הוא חש זאת באינסטינקט של חיית-פרא. הוא פחד להמלט, פחד להשאר במקום. כאשר חזר המורה, היה בידו מקל ארוך.

אומי לא הרבה להזיל דמעות. הוא קיבל את המלקות בשלווה סטואית. שעה שחבריו התבוננו בו בסקרנות ורוזה בכתה. כל יאוש של גראנט, כל שנאתו לגירולה, כל האכזבות אשר נצטברו במשך חודשים רבים, התמוזגו בתנועת זרוען המלקה. הוא ניסה לכפות את רצונו על הנער, ניסה לאחוז באמצעים פרימיטיביים, לאחר שכל שאר האמצעים לא היעילו. הזיעה נגרה ממנו פלגים פלגים, וריחם של הילדים השחורים והמפוחים מלא את החור.

לבסוף פלט גידוף, הטיל את המקל לקרן זווית והדף את הילד המיכה כלפי הדלת.

„הסתלקו!“ שאג הסתלקו כולכם.

הם נפוצו לכל עבר. הכתה התרוקנה מאדם. הילדים נצבו בחצר הגדולה, התבוננו באומי קרוע החולצה שצלע משם והלאה, כשאגרופו הקטן צמוד אל מתניו. הוא נעצר רק לאחר שיצא מכותח ראייתם של הילדים והגיע אל הסלעים הצהובים, אשר בקרבת הנהר.

הוא נעצר בצל אחד הסלעים. אגרופו הקטן הונף ונתחכך בבסיסו סמוך להלח. החבורות אשר בבשרו הכאיבו לו עד מאד, אבל הוא לא בכה.

כילבו הכחול המתין לו בפתח בית-הספר. עתה ישב הכלב בסמוך לו, כשלושנו משורבבת מפיו. אומי היה ידיר ורע לכל היצורים האלמים, שהיו מקודשים על בני שבט-אמו. הוא אהב אותם, והם היו ידירי; אבל היום התעלם מהם לגל-טין, היות והוא הולקה והושפל שלא בצדק. אבל היה עליו להתגבר על כך. האיש הלבן פגע בו רק מפני שהוא נצצמו נפגע. היתה זאת מעין הקרבת קרבן, שהפיג את היגון. אומי הריבה להרהר בדבר. אפשר שזה עוורו לאדם להפג את יגונו.

הלסאה נעה בתוך הכיס. אומי ניסה לאחוז בה, אך היא נמלטה אל הסלע הלוהט. הוא הושיט את ידו ועמוד שדרתה החד של הלסאה פצע את אצבעו.

תגובתו של אומי היתה פתאומית ואכזרית לא פחות מתגובתו של גראנט. הוא הרים אבן, טחן את הלסאה לעפר, שיפד את גופה על הסלע החד. אחר פרץ בבכי ורץ משם והלאה בהשאירו את הכלב ליד הכתם הלה, אשר על הקרקע.

אומי הלך לעבר מחנה הילדים, המחנה הועבר עתה אל מעבר לוואדי. הילדים עושים זאת תמיד, לאחר מות אחד מהם. הם חוששים מפני הנשמה הערטילאית העלולה להפריע להם לצוד ציד. אומי היה רוצה שהמחנה יישאר במקומו. הוא היה רוצה לשוב ולפגוש ברוחו של האיש שמת אמש מנשיכת נחש — ברוח אביו של אומי, שהיה אהוב עליו יותר מכל המלכים והאלים גם יחד.

ידו הקטנה חמקה לעבר כסו — חלק הלבוש היחיד שהיה אהיב עליו. במעמקי הכיס היתה מיטת הלסאה, עבאס.

הלסאה נעורה משנתה. היא התמתחה וחלפה על פני אצבעותיו הבולשות של הילד כנוצה מדגדגת. היא טיפסה על האריג נשלשה בפתח הכיס. נאחזה בו בכפותיה המי ג ידות. כשלושנה הסגולה נעה אנה ואנה.

אומי ניסה לאחוז בה, אך היא נחבטה בשולחן ונמלטה.

אומי, הילד האוסטרלי הש-חרר, הקטן והספוחר לא רצה להתאכל על סיתו של מלך בריסניה - האיש שנתן לו אפי שרות ללמוד ולגדול כנער לבן. בלבבו של אומי להם כאכ עמוק יותר. צורב יותר, ובתוך נפשו נח-רסה צלקת אשר לא תסחה לעד.

היא החליקה לאורך השולחן לעבר ידה התפוחה של רוזה, טיפסה לאורך היד ונעלמה במעמקי השרוול. רוזה צווחה כנור-זמירים נחיר. היא אחזה בשמלתה, התפתלה כנחש והפכה את הספסל. אומי זינק אליה וחילץ את הלסאה מתוך שרוולה.

השאון שהפך את קדושת הרגע שלל מגראנט את שרידי שליטתו העצמית. „הסי, רוזה! הסי! אומי, קרב אלי.“ הילד קרב אליו, עיניו קרועות לרוחה ופניו חתרים מ-אימה.

גראנט בלם את קולו במאמץ רב. „מה עשית?“ „אני... הבאתי... את הלסאה...“ אומי נשתתק. כיצד יכול היה לספר לגראנט שהוא הביא לו את הלסאה, כדי לנחם אותו על מות אביו ומלך? „אני... הבאתי... את הלסאה...“ הוא שב ונשתתק; „חשבנו על המלך, אומי. חשבנו על המלך הטוב, אשר נתן לך אפשרות ללמוד בבית-הספר ולגדול כנער לבן. הוא

אותו יום אחר גראנט לבית-הספר. הוא חבט בדלת הכתה, מדוכא על ידי האיחור, החום והבשרה הרעה שהגיעה הלילה. „קומו!“ פקד.

הילדים קמו כשהם מרחיקים את הכסאות מן השולחנות ברגליהם, ונכניעים כבעלי-חיים מוכי-שטי. הם הזכירו לגראנט בעלי חיים, הוא שאל את עצמו כיצד הגיע לתפקיד כזה — תפקיד מורה של חבורת שחורים-עור ובני-תערובת בחוות-בקר נידחת. זה נראה לו כתפקיד ללא עתיד וללא תקווה. הא סקר את הילדים, נרגז מגיחוכם ומקול חיכוך רגליהם. הפית בקרשי היצפה, היו שם שמונה פרצופים, לבנים, שחורים וחומים: בני-המשגיח, בני-הפועלים, בני-המחנה-הנהר ורוזה, בתו של הטבח האיטלקי.

„הבוקר, בטרם נתחיל, יהיה עלי למסור לכם ידיעה מצערת.“ פתח גראנט.

הילדים ניצבו שם והביטו בפניו המארכים ובעיניו קצרות הרואי המסתחרות מאחורי משקפיים עביוכיות. אפילו אם יתמוטטו עולמות, לא ישימו ילדים אלה לב לדבר. הם ישארו אדישים לכל, כל עוד יפוזו זנים בתוך הנהר, כל עוד יעברו עוררי-בקר בתוך ערבת-השחים. כיצד יבינו פראי אדם אלה את האבידה הגדולה? הוא אף הטיל ספק ביכולתם להתאבל.

„המלך מת.“ המשין גראנט לאיטו, והצער ליהט בראשו. „מלכנו האהוב... מת... בשנת... נעמוד ונחשוב עליו במשך שתי דקות, בטרם נתחיל בשיעור.“

החום היה גדול. במקום שררה דממה, פרט לקרקורם של עורבים אישם מאחורי כתי-המטבחיים. הבצורת הוהיבה את כל הסביבה, שיוותה לה מראה דומה לתמונת הנוף של נאמאטג'ירה: סלעים צהובים-אדומים ונקיקים אפלים. בלילה הקודם נדה שנת גראנט מעיניו. יללות מזורות בקעו ועלו ממחנה-הנהר — יללות שנמשכו ללא סוף, הדהדו באפילה ולו על ידי כלבי-החווה.

הוא התהפך מצד לצד כשהוא מקלל את הצליל המזור ומשתוקק לחזור לסביבה תרבותית, מקום שם יכול אדם הסובל מנדודי-שינה להמם את עצמו במשקה. אחר זכר כי לפני שנים רבות הצטיין בלימודיו באוניברסיטה, עד אשר שיעבר לבקבוקי-המשקה. הוא ידע שבמהרה ישוב לשתיית לשרה, כשב שנהג לעשות מדי חודשים מספר, כאב עינים הלם בקדקדו.

הילדים זעו ממקומם, וגראנט חבט על שולחני. „נתחיל בשיעור כאשר תעמדו בשקט.“ אמר חדות, „אנו יכולים לעמוד ולחכות.“

הוא חיכה בסבלנות, והילדים נדמו. הם היו רגילים לכך. היתה זאת שיגרה ישנה.

„המלך היה אבינו ואנו היינו לו כבנם. רצוני שתחשבי על כך ותזכרו שהייתם בני-זמול.“ הוא נשתתק. המרידות הלכה ונצטברה בו. החוב הגדול ואדישותם של הילדים עוררו בו זעם. הוא לא הצליח להבקיע את חומת אדישותם, וסבלנותו כמעט ופקעה. הוא השתוקק לצעוק: „הוא היה גדיל! הביטו שוטים שכמותכם, ראו את אשר סימל המלך! למה לכם לדעת זאת? הרי לא תבינו זאת גם לאחר לימוד של שנים! מה לכם ולכבוד הכתה הבריטי?“

גראנט לא ירש מאבותיו את אורך הרוח המשמש כשמן למכונת-האדם. עובדה זו לא איפשרה לו להצליח כמורה. הוא חיכך את צווארי בממחטה שנספגה זיעה כהרף-עין. הילדים התבוננו בו, תהו על ההתרגשות שתקפה אותו כתוצאה ממותו של אדם רחוק, הנמצא מזמן לתחומי עולמם. „חזרו על דברי“, אמר, „אדם גדול אבד לנו. לעולם לא נשוב לראות אדם כמותו.“

הם חזרו על דבריו ככנות, כשעיניהם קרועות לרוחה. פתע הרים גראנט את ידו והשתיק אותם.

„מדוע אינך אומר זאת, אומי?“ הילד הקטן הרים את ראשו המקורזל ואת עיניו המפוחות שנראו גדולות על רקע עורו האפורי.

„אני מדבר, בוס.“

„הרם איפוא את ראשך. חזרו על דברי כולכם יחד.“ אומי שב והרכין את ראשו. בני משפחתו באו ממחוז אריגה. דמם היה מעורב בדם שוליה-פוניגה, יושבי קבוצת האיים הצפוניות. הם היו בני-חורין, אבל אומי חדל להיות בן-חורין. הוא נלכד בעולמו של האדם הלבן, והיום היה לבו מלא יגון — יגון אשר לא היה לו כל קשר עם מותם של מלכים. זכר הטראגדיה שאירעה אמש במחנה-הנהר כוסס בלב הילד בן האחת-עשרה בכל עווו. מזור הדבר, אך זכר אותה טראגדיה עורר בו אתדה למורו המדוכא, השרוי באבלי. הוא השתוקק לנחם את גראנט. הוא אף התכוונן לעשות זאת, כאשר פנה אליו גראנט כדברים.

